

Arrest

nr. 187 638 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 april 2017.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- Georgië*
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de

vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vast dat de door verzoekster aangehaalde problemen met X. van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke aard) zijn die als dusdanig geen verband houden met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Tevens worden, zo luidt de beslissing voorts, enkele vraagtekens geplaatst bij de ernst van haar vrees voor problemen met X. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de bedreigingen van X. geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de aanwezige Albanese autoriteiten, met wie zij blijkens haar verklaringen nooit problemen kende, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeksters verklaringen volstaan niet, aldus de commissaris-generaal, om a priori te stellen dat afdoende bescherming voor haar in Albanië niet voorhanden zou zijn. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft. Ze beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Met haar huidige algemene stelling in haar verzoekschrift dat "verzoekster haar eigen leven niet wilde overhoop zette en steeds hoopte dat een tijdelijke verwijdering de problemen zou laten bekoelen" en loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen ontkracht, noch weerlegt verzoekster de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat "enkele vraagtekens" dienen "geplaatst te worden bij de ernst van uw vrees/problemen met X.(...). Zo dient er te worden opgemerkt dat u Albanië eind 2015 voor het eerst verlaten hebt (CGVS 1e gehoor, p.6). Gevraagd waarom u niet na de verkrachtingen Albanië hebt verlaten, verklaarde u dat u niet kon vertrekken omdat u verliefd was op D.(...), erna enkele miskramen hebt gehad en daarna zwanger was met complicaties (CGVS 2e gehoor, p. 8-9). U verklaarde verder dat u pas naar België getrokken bent nadat u eerst naar Barcelona en Denemarken bent gereisd. U vertrok naar Barcelona eind 2015 om van daaruit verder te reizen naar London. Ondanks het feit dat u in Spanje werd tegengehouden door uw valse documenten, heeft u geen asielaanvraag ingediend bij de Spaanse autoriteiten en besloot u vrijwillig terug te keren naar Albanië (CGVS 1e gehoor, p.6). Daarna besloot u om in juli 2016 naar Denemarken te gaan om daar asiel aan te vragen, wat u deed bij aankomst. Uw zoon had echter heel wat muggenbeten waardoor u besloot om de volgende dag uw asielaanvraag in te trekken en met uw terugvlucht naar Albanië terug te keren (CGVS 1e gehoor, p. 6). Ondanks de problemen met X.(...) in 2011-2012 en bedreigingen naar aanleiding van uw zwangerschap en de rechtszaak sinds 2014, hebt u dus pas eind 2015 Albanië verlaten. Volgens uw verklaringen had u dit besluit genomen omdat hij in november 2015 had gezegd dat u uw zoon niet meer zou zien (CGVS 1e gehoor, p. 13 en CGVS 2e gehoor, p. 4). Desalniettemin verkoos u om tot twee maal toe terug te keren naar Albanië. U vroeg geen asiel aan in Spanje omdat de tolk zou hebben gezegd dat de omstandigheden in het opvangcentrum niet goed waren en u ook geen kans maakte op verblijfsdocumenten, hetgeen geenszins afdoende redenen zijn om na te laten bescherming aan te vragen. U zou hem na uw terugkomst uit Spanje nog éénmaal tegengekomen zijn, waarbij hij de opmerking zou hebben gemaakt dat u er nog steeds bent (CGVS 1e gehoor, p. 23). In Denemarken

besloot u echter de dag na uw asielaanvraag onmiddellijk terug te keren omdat uw zoon muggenbeten had. Uw uitleg voor het intrekken van uw asielaanvraag houdt geen enkele steek. Bovenstaande bevindingen en het feit dat u telkens – zonder goede reden – verkoos om terug te keren naar Albanië, relativeert in sterke mate de ernst van uw vrees voor X.(...). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in haar land van herkomst vreest, kan immers verwacht worden dat zij in de mate van het mogelijke zo spoedig mogelijk bescherming zoekt en dat zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk bescherming vraagt aan de bevoegde autoriteiten.” Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en blijven, nu zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, onverminderd overeind.

In de bestreden beslissing wordt daarnaast door de commissaris-generaal op goede gronden het volgende vastgesteld: “Bovendien dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u omwille van deze bedreigingen geen of onvoldoende beroep kon doen- of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen – doen op de hulp van en/of bescherming van de aanwezige Albanese autoriteiten, met wie u overigens zelf nooit problemen kende (CGVS 1e gehoor, p.13), en dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de bedreigingen en verkrachtingen, diende u uiteindelijk wegens gebrek aan bewijzen en uit angst omdat X.(...) zelf politieagent was, pas in december 2011 klacht in. U stelde dat u op geen bescherming kon rekenen van de autoriteiten omdat uw klacht voor de verkrachting en de bedreigingen werd geseponneerd en X.(...) dus niet werd vervolgd voor zijn daden (CGVS 1e gehoor, p.12-13 en CGVS 2e gehoor, p. 13). Uit uw verklaringen en het attest van de procureur blijkt nochtans dat u, ondanks dat X.(...) volgens uw verklaringen voor de politie werkte, u uw verklaringen kon afleggen bij de politie in het bijzijn van een psychologe, uw volledige verklaringen werden genoteerd en deze naar de procureur werden doorgestuurd. Vervolgens werd er een confrontatie tussen u en X.(...) gefaciliteerd bij de procureur. Desalniettemin concludeerde de procureur na analyse dat de gewapende bedreiging niet duidelijk bewezen is. Uit zijn analyse concludeerde de procureur dat er dus geen strafrechtelijk te vervolgen misdad kon worden vastgesteld en dat er dus geen strafrechtelijke procedure kon opgestart worden. Hij concludeerde eveneens dat uit het geheel dat het conflict over een geldschuld betreft hetgeen een zaak is voor de burgerlijke rechtbank (document 3). Er kan dus redelijkerwijs van uitgegaan worden dat de procureur gehandeld heeft in eer en geweten en volgens de geldende Albanese wetgeving. Hij heeft zich gebaseerd op het aanwezige bewijsmateriaal. Uit bovenstaande feiten blijkt dus duidelijk dat uw klacht ernstig werd onderzocht en dat er geen sprake was van enige voortrekking, gezien X.(...) werd ondervraagd naar aanleiding van uw klacht. De procureur kon zich louter baseren op uw verklaringen aangezien uw burens en vriendinnen volgens u niet wilden getuigen en u ook geen medische vaststellingen kon aanreiken ter staving van uw verklaringen (CGVS 1e gehoor, p. 19; CGVS 2e gehoor, p.8 en p. 10-11). Er kan dus niet worden besloten dat er een onwil was van de Albanese autoriteiten om u bescherming of hulp te bieden. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Hoewel blijkt uit uw verklaringen dat u het niet eens was met de beslissing van de procureur, liet u evenwel na om beroep aan te tekenen tegen deze beslissing (CGVS 2e gehoor, p.9). Geconfronteerd hiermee, verklaarde u dat u geen geld had om een advocaat te betalen. U verklaarde verder dat u niet op gratis rechtsbijstand kon doen om dat deze toch niet van goede kwaliteit is (CGVS 2e gehoor, p.9). Geen beroep willen doen rechtsbijstand omdat deze op niets zou trekken, staat niet in afdoende mate uw nalatigheid om alle mogelijke juridische stappen uit te putten. Verder kan in dit verband nog worden opgemerkt dat uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u geen klacht meer hebt ingediend voor verkrachting(en) die plaatsvond(en) na de seponering van de zaak, hetgeen toch een hoogst opmerkelijke vaststelling is (CGVS 2e gehoor, p. 7-8 en p. 10). Voor wat betreft de bedreigingen die u op straat ontving naar aanleiding van uw zwangerschap en de rechtszaak in 2014, blijkt bovendien dat u nooit ofte nimmer daadwerkelijk aangifte hebt gedaan. U verklaarde dat u zonder resultaat bij verschillende commissariaten langs was gegaan (CGVS 1e gehoor, p. 18-19; CGVS 2e gehoor, p.4), onder meer in Kamëz en drie of vier keer naar het commissariaat van Laprakë (CGVS 2e gehoor, p.6 en 7). U verklaarde evenwel dat u op deze commissariaten geen klacht heeft ingediend, maar dat u louter gevraagd heeft of iemand u permanent zou kunnen bewaken/volgen om te zien wat er gebeurde (CGVS 2e gehoor, p.7 en 10). Uit uw verklaringen blijkt zelfs dat de politie u gevraagd had of u een klacht wou indienen, maar u dit niet wilde (CGVS, 2e gehoorverslag, p.6). Ook de persoon afkomstig van Diber met een hoge functie bij het Ministerie van Defensie gaf u het advies om klacht in te dienen, de procedures te volgen en bewijsmateriaal te verzamelen (CGVS 1e gehoor, p. 19; CGVS 2e gehoor, p. 7 en p. 10). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u enkel en alleen in 2011 klacht hebt ingediend en nooit meer

nadien (CGVS 2e gehoor, p. 10). Geconfronteerd hiermee, verklaarde u dat u niet voldoende geld had om beroep te doen op een advocaat (CGVS 2e gehoor, p.7). Bovenstaande verklaring staat evenwel niet in afdoende mate uw nalatigheid om klacht in te dienen, gezien u klaarblijkelijk wel geld had om een advocaat onder de arm te nemen voor uw rechtszaak bij de burgerlijke rechtbank en omdat om een klacht in te dienen niet betaald moet worden en u nooit geld gevraagd is geweest. Uit uw verklaringen blijkt dus duidelijk dat u wel degelijk de mogelijkheid hebt gehad om een klacht in te dienen, gezien de politie u dit aangeboden had. Het doel van een klacht bij de politie is ook juist het voorkomen of oplossen van problemen. Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verder kan nog worden opgemerkt dat het Albanese gerecht wel heeft opgetreden in de zaak van de geldkwestie. Uit het door u neergelegde vonnis blijkt immers dat X.(...) u geld verschuldigd was en dat er een gerechtsdeurwaarder werd aangesteld. Daarenboven blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Zoals hierboven reeds opgemerkt, dient hierbij aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie en haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten en andere functionarissen van de overheid worden immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. Uw verklaringen volstaan daarom niet om a priori te stellen dat afdoende bescherming voor u in Albanië niet voorhanden zou zijn."

Verzoekster beperkt zich tot het herhalen, nuanceren en anders interpreteren en belichten van verklaringen die zij eerder aflegde, alsook formuleren van algemene en niet in het minst onderbouwde beweringen omtrent o.a. "corruptie en vriendjespolitiek". Haar betoog is echter geenszins overtuigend of dienstig en verzoekster vermag met een dergelijk algemeen verweer geen afbreuk te doen aan, en ze brengt voor het overige geen concrete en valabele elementen bij die ook maar enigszins in concreto vermogen een ander licht te werpen op voormelde concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit niets blijkt en verzoekster, wier verklaringen en documenten immers concrete indicaties bevatten die duidelijk op het tegendeel wijzen, maakt niet aannemelijk dat het haar met betrekking tot de problemen met haar ex X. aan nationale bescherming ontbreekt. Ze toont niet met concrete, objectieve en valabele elementen aan dat de Albanese autoriteiten met betrekking tot die problematiek niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. De Raad herhaalt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Daar waar verzoekster poneert te behoren tot een sociale groep, namelijk "die van de ongehuwde moeders, die verstoten werden door hun familie" wijst de Raad er volledigheidshalve op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu gezien verzoekster de bescherming kan inroepen van de autoriteiten in haar land van herkomst, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Betreffende verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM, merkt de Raad op dat dit artikel volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeksters algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 april 2017, voert verzoekende partij aan dat zij volhardt in haar verzoek tot horen. Zij wijst erop dat de beschikking zich ertoe beperkt een aantal algemeenheden aan te halen maar niet *in concreto* ingaat op de vele elementen van concrete kritiek in het verzoekschrift. Verzoekende partij stelt dat de algemene standaardmotivering niet voldoet aan de motiveringsplicht en zij wel degelijk gepoogd heeft om bescherming te bekomen van de autoriteiten. Verzoekende partij stelt dat in de beschikking de motieven van de commissaris-generaal worden herhaald zonder de kritiek van verzoekende partij te onderzoeken.

Betreffende verzoekende partij haar algemene stelling dat zij wel degelijk gepoogd heeft om bescherming te bekomen van de autoriteiten, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld:

“In de bestreden beslissing wordt daarnaast door de commissaris-generaal op goede gronden het volgende vastgesteld: “Bovendien dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u omwille van deze bedreigingen geen of onvoldoende beroep kon doen- of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen – doen op de hulp van en/of bescherming van de aanwezige Albanese autoriteiten, met wie u overigens zelf nooit problemen kende (CGVS 1e gehoor, p.13), en dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de bedreigingen en verkrachtingen, diende u uiteindelijk wegens gebrek aan bewijzen en uit angst omdat X.(...) zelf politieagent was, pas in december 2011 klacht in. U stelde dat u op geen bescherming kon rekenen van de autoriteiten omdat uw klacht voor de verkrachting en de bedreigingen werd geseponneerd en X.(...) dus niet werd vervolgd voor zijn daden (CGVS 1e gehoor, p.12-13 en CGVS 2e gehoor, p. 13). Uit uw verklaringen en het attest van de procureur blijkt nochtans dat u, ondanks dat X.(...) volgens uw verklaringen voor de politie werkte, u uw verklaringen kon afleggen bij de politie in het bijzijn van een psychologe, uw volledige verklaringen werden genoteerd en deze naar de procureur werden doorgestuurd. Vervolgens werd er een confrontatie tussen u en X.(...) gefaciliteerd bij de procureur. Desalniettemin concludeerde de procureur na analyse dat de gewapende bedreiging niet duidelijk bewezen is. Uit zijn analyse concludeerde de procureur dat er dus geen strafrechtelijk te vervolgen misdad kon worden vastgesteld en dat er dus geen strafrechtelijke procedure kon opgestart worden. Hij concludeerde eveneens dat uit het geheel dat het conflict over een geldschuld betreft hetgeen een zaak is voor de burgerlijke rechtbank (document 3). Er kan dus redelijkerwijs van uitgegaan worden dat de procureur gehandeld heeft in eer en geweten en volgens de geldende Albanese wetgeving. Hij heeft zich gebaseerd op het aanwezige bewijsmateriaal. Uit bovenstaande feiten blijkt dus duidelijk dat uw klacht ernstig werd onderzocht en dat er geen sprake was van enige voortrekking, gezien X.(...) werd ondervraagd naar aanleiding van uw klacht. De procureur kon zich louter baseren op uw verklaringen aangezien uw burens en vriendinnen volgens u niet wilden getuigen en u ook geen medische vaststellingen kon aanreiken ter staving van uw verklaringen (CGVS 1e gehoor, p. 19; CGVS 2e gehoor, p.8 en p. 10-11). Er kan dus niet worden besloten dat er een onwil was van de Albanese autoriteiten om u bescherming of hulp te bieden. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Hoewel blijkt uit uw verklaringen dat u het niet eens was met de beslissing van de procureur, liet u evenwel na om beroep

aan te tekenen tegen deze beslissing (CGVS 2e gehoor, p.9). Geconfronteerd hiermee, verklaarde u dat u geen geld had om een advocaat te betalen. U verklaarde verder dat u niet op gratis rechtsbijstand kon doen om dat deze toch niet van goede kwaliteit is (CGVS 2e gehoor, p.9). Geen beroep willen doen rechtsbijstand omdat deze op niets zou trekken, staat niet in afdoende mate uw nalatigheid om alle mogelijke juridische stappen uit te putten. Verder kan in dit verband nog worden opgemerkt dat uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u geen klacht meer hebt ingediend voor verkrachting(en) die plaatsvond(en) na de seponering van de zaak, hetgeen toch een hoogst opmerkelijke vaststelling is (CGVS 2e gehoor, p. 7-8 en p. 10). Voor wat betreft de bedreigingen die u op straat ontving naar aanleiding van uw zwangerschap en de rechtszaak in 2014, blijkt bovendien dat u nooit ofte nimmer daadwerkelijk aangifte hebt gedaan. U verklaarde dat u zonder resultaat bij verschillende commissariaten langs was gegaan (CGVS 1e gehoor, p. 18-19; CGVS 2e gehoor, p.4), onder meer in Kamëz en drie of vier keer naar het commissariaat van Laprakë (CGVS 2e gehoor, p.6 en 7). U verklaarde evenwel dat u op deze commissariaten geen klacht heeft ingediend, maar dat u louter gevraagd heeft of iemand u permanent zou kunnen bewaken/volgen om te zien wat er gebeurde (CGVS 2e gehoor, p.7 en 10). Uit uw verklaringen blijkt zelfs dat de politie u gevraagd had of u een klacht wou indienen, maar u dit niet wilde (CGVS, 2e gehoorverslag, p.6). Ook de persoon afkomstig van Diber met een hoge functie bij het Ministerie van Defensie gaf u het advies om klacht in te dienen, de procedures te volgen en bewijsmateriaal te verzamelen (CGVS 1e gehoor, p. 19; CGVS 2e gehoor, p. 7 en p. 10). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u enkel en alleen in 2011 klacht hebt ingediend en nooit meer nadien (CGVS 2e gehoor, p. 10). Geconfronteerd hiermee, verklaarde u dat u niet voldoende geld had om beroep te doen op een advocaat (CGVS 2e gehoor, p.7). Bovenstaande verklaring staat evenwel niet in afdoende mate uw nalatigheid om klacht in te dienen, gezien u klaarblijkelijk wel geld had om een advocaat onder de arm te nemen voor uw rechtszaak bij de burgerlijke rechtbank en omdat om een klacht in te dienen niet betaald moet worden en u nooit geld gevraagd is geweest. Uit uw verklaringen blijkt dus duidelijk dat u wel degelijk de mogelijkheid hebt gehad om een klacht in te dienen, gezien de politie u dit aangeboden had. Het doel van een klacht bij de politie is ook juist het voorkomen of oplossen van problemen. Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verder kan nog worden opgemerkt dat het Albanese gerecht wel heeft opgetreden in de zaak van de geldkwestie. Uit het door u neergelegde vonnis blijkt immers dat X.(...) u geld verschuldigd was en dat er een gerechtsdeurwaarder werd aangesteld. Daarenboven blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Zoals hierboven reeds opgemerkt, dient hierbij aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie en haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten en andere functionarissen van de overheid worden immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. Uw verklaringen volstaan daarom niet om a priori te stellen dat afdoende bescherming voor u in Albanië niet voorhanden zou zijn."

Verzoekster beperkt zich tot het herhalen, nuanceren en anders interpreteren en belichten van verklaringen die zij eerder aflegde, alsook formuleren van algemene en niet in het minst onderbouwde beweringen omtrent o.a. "corruptie en vriendjespolitiek". Haar betoog is echter geenszins overtuigend of dienstig en verzoekster vermag met een dergelijk algemeen verweer geen afbreuk te doen aan, en ze brengt voor het overige geen concrete en valabele elementen bij die ook maar enigszins in concreto vermogen een ander licht te werpen op voormelde concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit niets blijkt en verzoekster, wier verklaringen en documenten immers concrete indicaties bevatten die duidelijk op het tegendeel wijzen, maakt niet aannemelijk dat het haar met betrekking tot de problemen met haar ex X. aan nationale bescherming ontbreekt. Ze toont niet met concrete, objectieve en valabele elementen aan dat de Albanese autoriteiten met betrekking tot die problematiek niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. De Raad herhaalt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden."

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten bij die hier afbreuk vermogen aan te doen of een ander licht op te werpen. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het formuleren van algemene kritiek en beweringen, zonder echter in concreto in te gaan op voormelde grond en de andere gronden in de beschikking d.d. 11 april 2017.

Zo gaat verzoekende partij evenmin concreet in op, laat staan dat ze concrete en pertinente opmerkingen formuleert die een ander licht (zouden) kunnen werpen op de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld: "Met haar huidige algemene stelling in haar verzoekschrift dat "verzoekster haar eigen leven niet wilde overhoop zette en steeds hoopte dat een tijdelijke verwijdering de problemen zou laten bekoelen" en loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen ontkracht, noch weerlegt verzoekster de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat "enkele vraagtekens" dienen "geplaatst te worden bij de ernst van uw vrees/problemen met X.(...). Zo dient er te worden opgemerkt dat u Albanië eind 2015 voor het eerst verlaten hebt (CGVS 1e gehoor, p.6). Gevraagd waarom u niet na de verkrachtingen Albanië hebt verlaten, verklaarde u dat u niet kon vertrekken omdat u verliefd was op D.(...), erna enkele miskramen hebt gehad en daarna zwanger was met complicaties (CGVS 2e gehoor, p. 8-9). U verklaarde verder dat u pas naar België getrokken bent nadat u eerst naar Barcelona en Denemarken bent gereisd. U vertrok naar Barcelona eind 2015 om van daaruit verder te reizen naar London. Ondanks het feit dat u in Spanje werd tegengehouden door uw valse documenten, heeft u geen asielaanvraag ingediend bij de Spaanse autoriteiten en besloot u vrijwillig terug te keren naar Albanië (CGVS 1e gehoor, p.6). Daarna besloot u om in juli 2016 naar Denemarken te gaan om daar asiel aan te vragen, wat u deed bij aankomst. Uw zoon had echter heel wat muggenbeten waardoor u besloot om de volgende dag uw asielaanvraag in te trekken en met uw terugvlucht naar Albanië terug te keren (CGVS 1e gehoor, p. 6). Ondanks de problemen met X.(...) in 2011-2012 en bedreigingen naar aanleiding van uw zwangerschap en de rechtszaak sinds 2014, hebt u dus pas eind 2015 Albanië verlaten. Volgens uw verklaringen had u dit besluit genomen omdat hij in november 2015 had gezegd dat u uw zoon niet meer zou zien (CGVS 1e gehoor, p. 13 en CGVS 2e gehoor, p. 4). Desalniettemin verkoos u om tot twee maal toe terug te keren naar Albanië. U vroeg geen asiel aan in Spanje omdat de tolk zou hebben gezegd dat de omstandigheden in het opvangcentrum niet goed waren en u ook geen kans maakte op verblijfsdocumenten, hetgeen geenszins afdoende redenen zijn om na te laten bescherming aan te vragen. U zou hem na uw terugkomst uit Spanje nog éénmaal tegengekomen zijn, waarbij hij de opmerking zou hebben gemaakt dat u er nog steeds bent (CGVS 1e gehoor, p. 23). In Denemarken besloot u echter de dag na uw asielaanvraag onmiddellijk terug te keren omdat uw zoon muggenbeten had. Uw uitleg voor het intrekken van uw asielaanvraag houdt geen enkele steek. Bovenstaande bevindingen en het feit dat u telkens – zonder goede reden – verkoos om terug te keren naar Albanië, relateert in sterke mate de ernst van uw vrees voor X.(...). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in haar land van herkomst vreest, kan immers verwacht worden dat zij in de mate van het mogelijke zo spoedig mogelijk bescherming zoekt en dat zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk bescherming vraagt aan de bevoegde autoriteiten." Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en blijven, nu zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, onverminderd overeind."

Verzoekende partij komt namelijk niet verder dan de algemene, doch niet in het minst onderbouwde kritiek dat niet *in concreto* zou worden ingegaan op en geen onderzoek wordt gevoerd naar de vele elementen van concrete kritiek in het verzoekschrift, zonder dat zij echter concreet toelicht met welke van haar concrete grieven in het verzoekschrift geen of onvoldoende rekening zou worden gehouden. Het louter op dergelijke algemene en vage wijze uiten van algemene kritiek vormt geen dienstig en ernstig verweer en is allerminst van aard om de concrete gronden in de beschikking van 11 april 2017 en de concrete gedane vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Er dient ook op te worden gewezen dat, zo er in de beschikking niet zou worden ingegaan op een of meerdere grieven in het verzoekschrift -verzoekende partij laat echter na te concretiseren en preciseren met welke van haar argumenten niet of onvoldoende rekening zou worden gehouden-, de Raad, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, er geenszins toe gehouden is ieder afzonderlijk argument van een verzoekschrift te beantwoorden, doch volstaat dat, zoals *in casu*, uit zijn motivering blijkt waarom (de asielaanvraag ongegrond is en) de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.383).

De beschikking van 11 april 2017 betreft geenszins een opsomming van een aantal algemeenheden en een algemene standaardmotivering, doch er wordt, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de beschikking, wel degelijk, concreet ingegaan op de door verzoekende partij aangehaalde (asiel)motieven en argumenten. Dat een aantal argumenten van de commissaris-generaal uit de bestreden beslissing in de beschikking wordt hernomen, neemt niet weg dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter, zo werd eerder in voormelde beschikking vastgesteld en verzoekende partij slaagt er ter terechtzitting niet in afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op deze vaststelling, geheel in gebreke blijft.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in haar verzoek tot horen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 11 april 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen concrete en valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS